Η ιερολογία του Γάμου και τα συναφή προβλήματα (Αρχ. Σαράντης Σαράντος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Ιανουαρίου, 2006

Αἵρεση ὀνόματι "Λειτουργική ἀνανέωση". Εἶναι αἵρεση, γιατί ἀποκόπτει καί ξεχωρίζει ἀπό τό Λειτουργικό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας , ἀπό τόν μέχρι τώρα χιλιοδοκιμασμένο τρόπο ἀριστουργηματικῆς ἀναφορᾶς μας πρός τόν ἐν Τριάδι Θεό, διαχωρίζει τό σημερινό κομμάτι τῆς λατρείας μας, προσπαθεῖ νά τό ἐκσυγχρονίσει καί νά τό μεταλλάξει πρός τά σύγχρονα νεοεποχίτικα παγκοσμιοποιητικά καί πανθρησκειακά δεδομένα.

Λειτουργική ἀνανέωση δέν μπορεῖ νά σημαίνει ἐπιστροφή στή λειτουργική μας παράδοση. Γιατί ἄν αὐτό σημαίνει, ὅπως ἰσχυρίστηκε ἕνα μέλος τῆς Συνοδικῆς ἐπιτροπῆς, τότε σημαίνει, ὅτι ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς - καί φυσικά ὑπο-νοεῖται τό τελευταῖο χρονικά - βρίσκεται ἐκτός τῆς Χάριτος, ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας καί ἔξω ἀπό συνολική ἐκτίμηση ὅλων τῶν πιστῶν. Ἡ προτεσταντική σκέψη θεωρεῖ τό Ἀποστολικό μόνο παρελθόν γνήσιο καί αὐθεντικό κατ' αὐτούς Χριστιανικά. Ἡ Ὀρθόδοξη σκέψη καί ἡ Ὀρθόδοξη Θεία Λατρεία κινοῦνται ἐνιαῖα διαχρονικά.

Οἱ ἐπίσημες εἰσηγήσεις πού ἔγιναν στά τρία συνέδρια "λειτουργικῆς ἀνανεώσεως" πού προηγήθηκαν, μιλοῦσαν ρητά γιά ἀναδόμηση τῆς Θείας λατρείας μας. Ἀπό τόν καθηγητή κ. Εὐάγγελο Θεοδώρου προτάθηκαν δέκα τόν ἀριθμό λόγοι, δέκα δηλαδή κριτήρια, μέ τά ὁποῖα θά πρέπει νά γίνει ἡ ἀναδόμηση. Ἕτερος εἰσηγητής ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ λατρεία εἶναι τόσο καταξιωμένη καί τέλεια ἀπό κάθε πλευρᾶς (γλωσσικῆς νοηματικῆς, μουσικῆς, μετρικῆς δογματικῆς, ἀνθρωπιστικῆς) ὥστε δέ χρειάζεται τίποτα νά πειραχ-θεῖ ἀπό τό λειτουργικό μας πλοῦτο. Προτείνει, ὅπως καί ἄλλοι βέβαια, νά φυλαχθεῖ ὡς σπάνιο μουσιακό εἶδος στό μουσεῖο τοῦ παρελθόντος, τοῦ πρό τοῦ 2000 καί ἀπό ἐδῶ καί πέρα νά δημιουρ-γοῦμε τά δικά μας, ὡς νέα ἐποχή.

Νά γιατί, ταπεινῶς φρονοῦμε, ὅτι ὅλη αὐτή ἡ κίνηση εἶναι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ καί οἱ νέοι καί οἱ μεγαλύτεροι τρέχουν στίς μακρόωρες ἱερές Ἀγρυπνίες καί σέ πολλές ἄλλες λατρευτικές εὐκαιρίες ποτέ μή ὑπονοώντας, ὅτι ὅλα αὐτά τά ποικίλα ὑμνολο-γικά καί λατρευτικά ἀριστουργήματα δέν τούς εἶναι κατανοητά, ἄρα μεταβλητά.

Ἄν μάλιστα ληφθεῖ (ὑπ' ὄψιν) καί ἡ πενηντάχρονη ἐμπειρία τῶν Παπικῶν, τότε καί ἀπό τήν πλευρά τους δικαιωνόμαστε, ἀφοῦ καρδηνάλιος ἐκφράζοντας τήν συνολική

λειτουργική του έμπειρία ὑποστηρίζει, ὅτι ἀπέτυχε σ' αὐτούς ἡ ἐπιχειρηθεῖσα λειτουργική μεταρρύθμιση πού ἐπέβαλε ἡ Β. Βατικάνειος Σύνοδος, γιατί ἀντί νά συνάξει τό σύγχρονο κόσμο γύρω ἀπό τήν ἐκκλησία, τόν ψύχρανε καί τόν ἀπομάκρυνε ἀφοῦ ἡ λειτουργική μεταρρύθμιση ἔγινε ἀπόντος τοῦ Παρακλήτου.

Μέσα σ' αὐτήν τήν ἀνανεωτική λειτουργική μανία ἐντάσσονται καί οἱ προτάσεις γιά ἐκσυγχρονισμό τῆς Ἱερολογίας τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἀρραβῶνος καί τοῦ Γάμου.

Δέ θά ἐπιμείνω στήν παλαιότερη ἐργώδη προσπάθεια τῆς "Νέας Ἐποχῆς", καθώς ἐπίσης καί στή μᾶλλον πρόσφατη τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Σταθόπουλου γιά ὑποχρεωτική ἐπιβολή τοῦ πολιτικοῦ γάμου στήν πατρίδα μας. Ἀπό τόν ἅγιο Ἰγνάτιο τό Θεοφόρο ἡ Ἐκκλησίας μας Ἐκκλησιοποιεῖ τό Γάμο ἔστω καί μόνο διά τῆς γνώμης καί τῆς ἁπλῆς εὐχῆς τοῦ Ἐπισκόπου. Ὅλα ὅμως αὐτά τά περί πολιτικοῦ γάμου παμψηφί ἀπέρριψε σύσσωμος ὁ Ἑλληνικός λαός, ὁ ὁποῖος βοᾷ συνολικά σέ θέματα πολύ σημαντικά, ὁπως τό παραπάνω.

Μετά τήν ἀποτυχία θεσπίσεως τοῦ πολιτικοῦ Γάμου, ἡ "Νέα Ἐποχή" ἐπιτίθεται ἐκ τῶν ἔσω. Δύο νέες ἀκολουθίες τῆς ἱερολογίας τοῦ Γάμου, ἡ μία τοῦ π. Βασιλείου Θερμοῦ καί ἡ ἑτέρα τοῦ κ. Χρήστου Γιανναρᾶ προβάλλουν τήν ἀξίωση νά τίς προσέξουμε. Καί οἱ δύο τους ἀποτελοῦν ἐφηβικές ἀπόπειρες καταξίωσης, ὅπως ἀντίστοιχες ἀξιώσεις γιά ἀναγνώριση ἔχουν τά ποιήματα τῶν ἐξαπτομένων συναισθηματικά ἐφήβων. Παραμερίζεται στίς παραπάνω δύο ἀκολουθίες ἡ ἀρχετυπική αὐθεντικότητα τοῦ Γάμου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐπίσης προτείνεται νέο "ἐκσυγχρονισμένο" Τυπικό Ἀκολουθίας Γάμου κατά τό ἀτομικό "δοκοῦν" τῶν δύο συγγραφέων. Ἡ ἀτομική ἐγωϊστική πρόταση εἶναι a priori καταδικασμένη ὡς μή ἐκκλησιολογική , ὡς μή ἀποδεκτή ἀπό τό λαό μας.

Τό περιοδικό Σύναξη στό 71^{ο} τεῦχος της μέ θέμα τό Γάμο βάζει σέ συζήτηση καί κριτική τίς παραπάνω ἀκολουθίες, τή στιγμή κατά τήν ὁποία δέ βρῆκαν καμιά ἀπήχηση τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μία μάλιστα τοῦ π. Βασιλείου Θερμοῦ ὑποβληθεῖσα στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δέν ἔτυχε καμιᾶς ἀπαντήσεως, πρᾶγμα γιά τό ὁποῖο παραπονεῖται ὁ π. Βασίλειος Θερμός.

Στό ἴδιο τεῦχος τῆς Συνάξεως ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης προτείνει τήν κατάργηση τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀρραβῶνος, τροποποίηση τῶν " εἰρηνικῶν" καί ἁπλούστευσή τους, οἱ δύο πρῶτες εὐχές τοῦ Γάμου νά ἐνσωματωθοῦν σέ μία, νά παραλειφθοῦν τά ἑβραϊκά ὀνόματα ἀπό τίς εὐχές, νά μειωθοῦν τά "πληρωτικά" καί φυσικά νά ἁπλοποιηθεῖ ἡ γλῶσσα γιά νά τήν καταλαβαίνει ὁ ἁπλοϊκός λαός.

Κανείς ὅμως ἀπό τούς ἁπλοῦς λαϊκούς καί τά πάμπολλα ζευγάρια πού ἔχουμε

παντρέψει δέ μᾶς ἔχουν παραπονεθεῖ γιά τό τυπικό ἤ γιά τή γλῶσσα τοῦ Μυστηρίου, μέ τό ὁποῖο εὐλογοῦνται.Οὔτε ἐπίσης ποτέ ὁ ἁπλοϊκός Ὀρθόδοξος λαός μας προβληματίζεται ὀρθολογικά γιά τή ὀρθότητα τῶν νοημάτων τοῦ ἀποστολικοῦ ἤ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος. Ἔχουν ὅμως προβλήματα περίεργα οἱ ἱερεῖς τῆς ὑψηλῆς παιδείας και τῶν πολλῶν ποιμαντικῶν ἀνησυχιῶν.

Αὐτή ὅμως εἶναι ἡ ὁλοκληρωτική ἐπίμονη τακτική τῆς "Νέας Ἐποχῆς" Θέλει ὁπωσδήποτε νά περάσει τά παγκοσμιοποιητικά σχέδιά της. Γιαυτό καί μεγιστοποιεῖ τά ἐλάχιστα ἤ ἐλαχιστοποιεῖ τά μέγιστα. Ἄν καταφέρει νά πολυβολήσει διά τῆς παραπάνω μεθόδου τόν Ὀρθόδοξο γάμο, θά ἔχει πολλαπλές ἐπιτυχίες καί στό δογματικό ἤ θεολογικό πεδίο καί στό ἀνθρωπολογικό σ' ὅλες του τίς προεκτάσεις. Καί μόνο ἡ σχετικοποίηση τῆς Ἱερολογίας τοῦ Γάμου κλονίζει στίς συνειδήσεις τῶν νέων μας τή θεανθρώπινη ἀξία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου προκαλώντας του ἀναβλητικότητα καί σκεπτικισμό ἤ καί ἀκύρωση αὐτῆς τῆς ὑπέροχης δημιουργικῆς προοπτικῆς στή ζωή τους

Στίς Εὐρωπαϊκές Δυτικές κοινωνίες ἡ ἔκπτωση ἀπό τήν ἀληθινή δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἐπέφερε καί τρομερή ἀλλοίωση στά ἤθη τῶν ἀνθρώπων.

Γιά μᾶς τους Ὀρθοδόξους εἶναι ἀποδεκτό τό Τριαδικό Δόγμα καί οἱ συνέπειές του. Ὁ πατήρ ὡς Θεός εἶναι καί ἡ πηγή τῆς Θεότητος, ὁ ὁποῖος γεννᾶ ἀχρόνως τόν Υἱό καί ἐκπορεύει τό Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτή ἡ Τριαδολογία ἀποτυπώνεται καί στά πρόσωπα τῆς οἰκογενείας. Τό ὅτι ὁ πατέρας εἶναι ἡ κεφαλή τῆς οἰκογενείας, αὐτό δέ σημαίνει ὑποτίμηση τῆς ὀφειλούσης ὑπακοή μητέρας. Ὅπως ἰσότιμα εἶναι τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, παρόμοια ἰσότιμα εἶναι καί τά πρόσωπα μέσα σέ μιά οἰκογένεια ἀπό τόν πρῶτο, τόν πατέρα μέχρι τό πιό μικρό νεογέννητο. Τό φεμινιστικό κίνημα εἰσαγόμενο ἀπό τήν παραπαίουσα θεολογικά Δύση διασαλεύει τήν τάξη καί τήν ἁρμονία τῆς οἰκογενείας. Ἡ ἐμφορούμενη ἀπό τόν στεῖρο φεμινισμό γυναίκα χωλαίνει καί στούς ἄλλους ρόλους της. Θεωρεῖ ὑποτιμητική τή μητρότητα. Ἀσχολεῖται ἐλάχιστα μέ τήν ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ ἀνατροφή τοῦ ἑνός ἤ τῶν δύο τό πολύ παιδιῶν της. Ὁ νοῦς της εἶναι πιό πολύ στήν καριέρα της καί ὕστερα στό σπίτι της μέ ἀπρόβλεπτες φθοροποιές συνέπειες.

Ἡ παρέμβαση καί ἐδώ τῶν λειτουργικῶν ἀνανεωτῶν εἶναι περίεργη. Σπεύσουν γιά λογαριασμό τῶν γυναικῶν πού περνοῦν τή λοχεία καί ἔχουν ἀνάγκη ἀπό τίς εὐχές τῆς Γεννήσεως, τῶν ὀκτώ ἡμερῶν καί τοῦ Σαραντισμοῦ νά λογοκρίνουν τίς εὐχές ὡς ποταπῆς Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς. Ἡ Παναγία μας πάντως πῆρε τό παιδάκι της, τόν μνήστορα Ἰωσήφ καί τά τριγονάκια της καί πῆγε στό ναό τοῦ Σολομῶντος νά σαραντίσει. Τό ἴδιο ὅμως κάνουν καί ὅλες οἱ γυναῖ-κες τοῦ λαοῦ μας χωρίς νά ἔχουν λογοκριτικές ἐμπλοκές.

Παράληλλα ἀναπτύσσεται μέσα στούς κόλπους τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας

ὁ θεσμός τῶν Σχολῶν Γονέων. Σέ ὅλες τίς Σχολές αὐτές ἐπιχειρεῖται ἄλωση ἀπό τούς ψυχολόγους. Παρουσιάζονται τά προβλήματα τοῦ Γάμου καί ἡ θεραπεία τους μέσα ἀπό τίς ψυχαναλυτικές φροϋδικές μεθόδους, κυριότερη τῶν ὁποίων εἶναι ἡ διάλυση τοῦ γάμου, ἀφοῦ δέν μποροῦν νά συμβιώσουν ἁρμονικά οἱ δύο σύζυγοι. Ἔμμεσα ἀπομακρύνονται, οἱ ἔχοντες προβλήματα σύζυγοι, ἀπό τό λίαν ἑνοποιητικό Μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως καί τήν περαιτέρω καθοδήγησή τους ἀναλαμβάνουν οἱ ψυχολόγοι, οἱ ὁποῖοι φυσικά στεροῦνται τῆς Θείας Χάριτος τοῦ Πνευματικοῦ καί τῆς πολύπειρης καθοδηγήσεώς του. Παράλληλα ἀκούγονται κατά καιρούς ἀπό ἐπίσημα ἐνδοεκκλησιαστικά ἡγετικά χείλη ὑποτιμητικές ἀξιολογήσεις τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ σκοπό τήν προώθηση τῶν ψυχολόγων, ψυχαναλυτῶν καί ψυχιάτρων ὡς "εἰδικῶν" γιά τή θεραπεία τῶν οἰκογενειακῶν προβλημάτων.

Ἡ ψυχολογοποίηση καί ὁ οὐμανισμός εἰσορμᾷ στούς ἱερούς χώρους τῆς κατ' οἶκον Ἐκκλησίας, τῆς οἰκογενείας, γιά νά τή μολύνουν οἱ ὑλιστικές ἤ φροϋδικές συμβουλές τῶν παραπάνω ἀναφερθέντων "εἰδικῶν" οὐμανιστῶν συμβούλων.

Ἐν τῷ μεταξύ τά media τονίζουν τά μεγάλα προβλήματα καί τά ζοφερά ἀδιέξοδα τοῦ γάμου σέ ἀντίθεση μέ τήν ὑπερβολική χαρά πού προσφέρει ἡ κρυφή παράνομη ἐξωσυζυγική σχέση. Ὁ ξένος καί ὁ ντόπιος μηδενισμός τῶν ξένων καί τῶν ντόπιων σείριαλ ἀποπροσανατολίζουν μικρούς καί μεγάλους ἀπό τό ἰσχυρό Θεανθρώπινο οἰκογενειακό μοντέλο, πού ἔχει γνωρίσει καί ἔχει σφυρηλατήσει ἡ Ἑλληνική καί Ὀρθόδοξη κοινωνία μας. Ἐπί πλέον ὁ πρόσφατα στήν Εὐρώπη θεσμοθετηθείς γάμος ὁμοφυλοφύλων καί ἡ συστηματική στήν πατρίδα μας προβολή του, ἡ πολύ ἄνετη ἀποδοχή τῆς ἄγαμης μητέρας ἤ τοῦ ἄγαμου πατέρα, ὁ προπαγανδιζόμενος οἰκογενειακός προγραμματισμός καί ὁ αὐστηρός προγεννητικός ἔλεγχος σέ μιά χώρα μέ ἔντονο τό δημογραφικό πρόβλημα, ἡ προβολή τῶν τραβεστί καί ὅλων τῶν σεξοπεριθωριακῶν ἀμβλύνουν τήν ἱερή ἐπιθυμία τοῦ γάμου καί προάγουν κυρίως τούς νέους μας στόν ἁμαρτωλό, ἀλλοτριωμένο δηλαδή τρόπο ζωῆς.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά μέσῳ τοῦ προγράμματος Ἀγωγῆς Ὑγείας πολυδιαφημίζεται στά σχολεῖα μας τό προφυλακτικό ὡς τό κυριότερο μέσο προφυλάξεως ἀπό τίς μολυσματικές ἀρρώστιες, δίδοντας ἄμεσα τό μήνυμα τοῦ πανσεξουαλισμοῦ καί τοῦ ἀπραγ-ματοποίητου τοῦ προγαμιαίου παρθενικοῦ τρόπου ζωῆς.

Εὐτυχῶς πού τά media μερικές φορές παρουσιάζουν τίς παλιές Ἑλληνικές κινηματογραφικές ἐπιτυχίες καί παίρνουν τά παιδιά μας μιά ἀνάσα αἰσιοδοξίας (happy end), ἐντιμότητας, πηγαίας χαρᾶς καί συνολικοῦ ἰσορροπημένου τρόπου ζωῆς, ἀπόλυτα συμβατοῦ μέ τίς θεανθρώπινες προτάσεις ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στίς 5-9-2001 μιά ὁμάδα πρεσβυτέρων τοῦ λεκανοπεδίου Ἀττικῆς ἑτοιμάσαμε ἕνα δημοσίευμα-κριτική τῶν βιβλίων τοῦ μαθήματος "Σεξουαλική διαπαιδαγώγηση" πού

εἰσάγεται στή δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση. Μεταξύ ἄλλων παρατηρήσεων διατυπώναμε τό παράπονο στήν ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι δέν πῆρε θέση στό σοβαρό αὐτό θέμα, ἀλλά τό παρέπεμψε στούς "εἰδικούς", δηλαδή ψυχολόγους-ψυχοθεραπευτές, γιά νά γνωμοδοτήσουν. Εἶναι λυπηρό καί πάλι, θέματα τόσο καυτά γιά τό ποίμνιό μας νά τά ψυχολογικοποιοῦμε. Ἡ Ὀρθόδοξη ποιμαντική τῶν ἀνά γενιές καί γενιές πνευματικῶν πατέρων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ποτέ δέν κατέβασε τή σεξουαλική διαπαιδαγώγηση στίς μονοφυσιτικές Ὑλιστικές ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου τούτου. Πάντοτε συνέδεε τό σέξ, τόν ἔρωτα, τήν ἀγάπη μέ τήν εὐλογία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στό ἱερό Μυστήριο τοῦ Γάμου. Τέτοια διπλῆ προοπτική πρέπει νά ἔχει ἡ σεξουαλική διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν τῆς δευτεροβάθμιας Ἐκπαιδεύσεως. Σημειωτέον πάντως, ὅτι οὔτε οἱ εἰδικοί ἀκόμα δέν ἔχουν δώσει στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τή γνωμοδότησή τους, ἐφ' ὅσον ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔκρινε "ἑαυτήν ἀναρμοδίαν" γιά τή λήψη κάποιων ἀποφάσεων γιά τό μεῖζον αὐτό θέμα τῆς σεξουαλικῆς διαπαιδαγωγήσεως στά σχολεῖα μας.

Ξεσηκώνεται ὅμως καί πάλι ἡ ψυχιατρική ἀσέβεια (δέν ἐννοοῦμε ὅλους γενικά τούς ψυχιάτρους, ἀλλά ὅσους προσβάλλουν τήν ἁγία θεανθρώπινή μας Παράδοση) καί σνομπάρει τίς πολύτεκνες οἰκογένειες. Ὁ π. Βασίλειος Θερμός σέ πρόσφατο δημοσίευμά του προκαλεῖ τούς πολυτέκνους, ἀφοῦ ὑποστηρίζει, ὅτι οἱ ὑπεύθυνοι γονεῖς προσέχουν νά μή σπέρνουν πολλά παιδιά, γιατί δέν ἔχουν οὔτε τίς γνώσεις οὔτε τίς ἀντοχές νά διαπαιδαγωγήσουν τά πολλά παιδιά. Φαίνεται ὅμως ὅτι, ἐπειδή ἔχει τήν πεῖρα τοῦ παιδοψυχιάτρου καί ὄχι τοῦ πνευματικοῦ, ἡ ἐμπειρία του προέρχεται ἀπό τίς περιπτώσεις τῶν ἀσθενῶν καί φυσικά ὄχι τῶν πολλῶν ἄλλων ὑγιῶν πολυτέκνων οἰκογενειῶν, πού δέ χρειάστηκαν τήν ψυχιατρική του ὑποστήριξη. Δέ θυμᾶται ὁ ὡς ἄνω κληρικός τή ρητή ἐντολή τῆς Π. Διαθήκης "αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτῆς"; Πολλαπλῆ πατρική ἤ μητρική καταξίωση ζοῦν οἱ πολύτεκνοι γονεῖς, πού τούς δίνεται ὡς χάρισμα συνδημιουργίας μέ τόν ἐν Τριάδι Θεό. Γιατί δέν ἀφήνει τούς πολυτέκνους καταξιωμένους γονεῖς νά ἐκφράσουν τήν ἀπαρέσκειά τους πρός τήν πολυτεκνία τους; Οἰκογενειάρχες τύπου Παλιάκη μέ τά 13 παιδιά, τύπου π. Εὐσταθίου Ἀθανασόπουλου μέ τά 11 παιδιά, τύπου π. Ἀθανασίου Μηνά μέ τά 11 παιδιά καί ἐγγόνια, τύπου π. Ἰωάννη Χατζηθανάση μέ τά 9 παιδιά του καί ἐγγόνια, τύπου π. Ἰωάννου Φωτοπούλου μέ τά 7 παιδιά του, ὅπως καί πλειάδα ἄλλων ἀγωνιστῶν πολυτέκνων οἰκογενειαρχῶν δέν ἐκδίδουν βιβλία πολεμικά ἤ δημοσιεύματα ὑποτιμητικά γιά τούς ἄλλους, ἀλλά βοοῦν τά ἔργα τους σάν ἔμπρακτες διαψεύσεις τῶν ἀντιπολυτεκνικῶν δηλώσεων. Ὅλο αὐτό τό θέμα τῆς πολυτεκνίας ψυχολογικοποιούμενο κατεβάζει τό ἱερό μυστήριο τοῦ Γάμου καί τίς χαρισματικές δυναμικές του στό οὐμανιστικό ἐπίπεδο, στό ὁποῖο πάση θυσία θέλει νά ἐντάξει ἰσοπεδωτικά τά πάντα ἡ "Νέα Ἐποχή". Καί φυσικά δέν εἶναι ὁ μόνος τῶν ψυχιάτρων ἤ καί ἄλλων κουλτουριάρηδων θεολόγων καί κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι, τό λιγότερο, βλέπουν τούς πολυτέκνους συγκαταβατικά, μέ "συμπάθεια" ὡς μία κατηγορία

ἀτόμων μέ εἰδικές ἀνάγκες.

Μέσα σέ μιά πολύτεκνη οἰκογένεια θρυμματίζεται ἀνά πᾶσαν στιγμή ὁ ἐγωκεντρισμός, χαλυβδώνεται τό πρόσωπο τοῦ κάθε παιδιοῦ κοινωνικοποιούμενο μέ τόν πιό ἄμεσο καί φυσιολογικό τρόπο και μέσα στό πιό εὔκρατο οἰκογενειακό περιβάλλον. Ὅσο κι ἄν τά τρέχοντα βιωτικά προβλήματα ἐμποδίζουν τή δημιουργία καί τήν πρόοδο τῶν παιδιῶν, τελικά τό νόμιμο, ἁγιασμένο καί εὐλογημένο πολυτεκνικό περιβάλλον ἐνεργοποιεῖ τά ψυχοδυναμικά τῶν παιδιῶν καί ἀναδεικνύει προκομμένους ἀνθρώπους καί ἁγίους. Πόσοι ἐκ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας δέν προέρχονται ἀπό τρισευλογημένες πολύτεκνες οἰκογένειες!

Τό μέγιστο ὅμως πρόβλημα ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας μας εἶναι τό διάζύγιο. Δέ χρειάζεται νά ἀπαριθμήσουμε τίς ἀλυσσιδωτές καταστρεπτικές ἐπιπτώσεις του σ' ὅλην τήν οἰκογένεια, σέ γονεῖς καί παιδιά.

Εἶναι ἀπό τά πιό αὐτονόητα, ὅτι τά παιδιά ὅλων τῶν ἡλικιῶν χαίρονται, ὅταν βλέπουν τούς γονεῖς τους ἀγαπημένους καί ἑνωμένους. Ἡ ἑνότητα τῶν δύο συζύγων, τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας ἀποτελεῖ καί τό βασικό ἀρχέτυπο μιᾶς ἑνοποιημένης καί ὄχι διασπασμένης προσωπικότητας στά παιδιά. Αὐτονόητο ἐπίσης εἶναι -καί τοῦτο ἐξάγεται ἀπό τήν πικρή πεῖρα τῶν διαζευγμένων συζύγων- ὅτι ὁ χωρισμός τῶν γονέων δρᾷ καταλυτικά καί διασπαστικά στήν προσωπικότητα τῶν παιδιῶν.

Παρά ταῦτα ἐπηρεασμένοι οἱ γονεῖς ἀπό τά καταστροφικά πάθη τους, ἀπόμακροι οὐσιαστικά ἀπό τή Χάρη τῆς Ἐκκλησίας δέ θελουν καί δέ μποροῦν ἑπομένως νά συμβιώσουν καί γιά τό δικό τους καλό καί γιά τό καλό τῶν παιδιῶν τους. Τό πάθος τοῦ ἐγωισμοῦ καί τό ἐρωτικό πάθος τυφλώνουν τό ὀπτικό τοῦ νοῦ καί τῆς ψυχῆς καί παγώνουν τίς σχέσεις τῶν συζύγων. Ἐκμεταλλεύεται τά πάθη ὁ ἀρχέκακος ὄφις τῆς πονηρίας, ὁ Διάβολος καί σπέρνει τή δική του σποριά, τό μίσος στίς παγωμένες καρδιές τῶν διϊσταμένων καί ἀντιπαρατιθεμένων συζύγων. Τό μίσος, ἡ καχυποψία, ἡ παράνοια, ἡ ψυχοαμυντική ἐσωστρέφεια, γίνονται τά μόνιμα χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῶν παιδιῶν πού οἱ γονεῖς τους γκρεμίζουν πέτρα πέτρα τό σπιτικό πού μαζί μέ κόπο ἀλλά καί μέ ὄνειρα ἀτέλειωτης ἀγάπης κτίσανε.

Ἔνοχοι πολλῶν τέτοιων διαζυγίων εἶναι οἱ ψυχολόγοι καί ψυχοθεραπευτές οὐμανιστές. Μικρόψυχοι, μαγεμένοι ἀπό τή θεωρία τῆς libido τοῦ πατέρα τους Φρόϋδ καί ἀπό τίς γκουρουιστικές μινιμαλιστικές θεωρίες τοῦ Γιούνγκ σπρώχνουν τά ζευγάρια στό χωρισμό ἤ στήν παράλληλη (ψυχοθεραπευτική κατ' αὐτούς) παράνομη σχέση, γιά νά ἰσορροπήσουν καί νά σώσουν τήν προσωπικότητά τους μέσα στά ἄγχη καί στίς ἐνοχές τῆς μοιχείας.

Ἐπιφανής γιατρός τοῦ Λεκανοπεδίου μας ὄχι τῆς εἰδικότητας τοῦ ψυχιάτρου μοῦ ἀνέφερε τά παρακάτω. "Καί βέβαια οἱ ψυχίατροι μιλοῦν γιά συμβόλαια. Μοῦ ἔλεγε

πρόσφατα ένας επιχειρηματίας πού κατέφυγε κρυφά από τή σύζυγό του σέ ψυχαναλυτή μέ υπόδειξη ιερέως ψυχαναλυτοῦ ὅτι τό πρῶτο πρᾶγμα πού τοῦ ζήτησε ἡ συμβαλλομένη ἰατρός ἦταν, ὅτι μέσα στόν "κύκλο" πού περιελάμβανε ἐκείνην καί τόν πάσχοντα, θά ἔπρεπε νά δεσμευθῇ, ὅτι δέν θά ἔμπαινε κανείς ἄλλος! Οὔτε ἡ σύζυγός του, πού συνέβαινε νά εἶναι γιατρός! Δέν θά ἔπρεπε νά μάθει κανείς τά ὅσα ἐλέγοντο ἐκεῖ. Οὔτε και ὁ πνευματικός του, τόν ὁποῖο θά τόν "κρατοῦσε" γιά τά "καθαρῶς πνευματικά". Special treatments leads to special mistakes! (οἱ εἰδικές καί ἰδιαίτερες θεραπείες ὁδηγοῦν καί σέ ιδιαίτερα λάθη), λένε οἱ Βρετανοί. Τώρα πού χώρισαν βέβαια, μπορεί νά καυχηθῇ ὅτι δέν παραβίασε τό συμβόλαιό του μέ τή γιατρό.

Ἀντί νά ἀναζητηθεῖ ὁπωσδήποτε ἡ συνδρομή τῆς ἄλλης πλευρᾶς γιά τήν ἰσορροπημένη παρουσίαση τῶν προβλημάτων - ὅπως κάθε πνευματικός θά ἔκανε -ἐδῶ ἔχουμε ἕνα κλειστό καί αὔταρκες σύστημα δύο ἀτόμων (ἄλλος κανόνας τῆς ψυχανάλυσης εἶναι καί ἡ συμβολή κατά προτίμηση μέ τό ἕτερο φῦλο: ἄνδρας γιατρός μέ γυναίκα ἀναλυομένη καί ἀντιστρόφως).

Ἀπό ἱερό μυστήριο πού εἶναι ὁ Γάμος μέ ἀσύλληπτες προοπτικές ἀγώνων πνευματικῶν γιά συμφωνία καί ὁμόνοια ἐγκλωβίζεται μέσα στίς κτιστές ἐνδοκοσμικές συμβάσεις ὁρισμένου ἤ ἀορίστου χρόνου πού καταντᾷ νά ἔχει ἡμερομηνία λήξεως ὅπως ἔχουν τά φαγώσιμα προϊόντα.

Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα ἀρχίζει μιά ἀπίστευτη περιπέτεια ἐνόχων σχέσεων στόν ἕνα, στόν ἄλλο ἤ καί στούς δύο συζύγους μέ ἀναμενόμενες σύντομες ἐπιτυχίες καί μέ ἀπρόσμενες ἀποτυχίες πού δέν ὁδηγοῦν παρά μόνο στά ψυχοφάρμακα.

Ψυχολογικά τραύματα, μαθησιακά προβλήματα, δοκιμές ναρκωτικῶν, ἐξαρτήσεις ποικίλες, ἀλλεπάλληλες ἀδιέξοδες προγαμιαῖες σχέσεις, κρυφές συμφωνίες μέ διαφόρους περιθωριακούς τύπους, ποτά, παραμέληση τῶν σπουδῶν, ἄρνηση γιά ἐργασία καί γιά ἐκπλήρωση τῆς διαλυμένης οἰκογενείας μέσα στήν ὁποία ἀσφυκτιᾷ τό ἕνα μετά τό ἄλλο τά παιδιά.

Στή συνέχεια τά παιδιά τῶν χωρισμένων κατά κανόνα ἔχουν τόσο ἀρνητικούς λογισμούς καί ἐκτιμήσεις γιά τό γάμο και γιά τούς γονεῖς τους ὥστε εἶναι πανέτοιμα νά ἐμπιστευθοῦν τούς οἱουσδήποτε ἐκτός ἀπό τούς γονείς τους, τούς ὁποίους ἄγρια ἐκμεταλλεύονται. Εἶναι τόσο πολύ πικραμένα καί τραυματισμένα τά παιδιά τῶν χωρισμένων γονέων καί εἶναι τόσο βαθιά τά χάσματα στίς ψυχές τους, πού ὁποιοσδήποτε τούς προσφέρει στοργή καί ἀγάπη εἶναι ἕτοιμα νά τούς δώσουν τά πάντα, ἀκόμα καί τήν ἄπειρη ψυχή τους.

Εἶναι λοιπόν δυνατόν οἱ " εἰδικοί" ψυχίατροι, ψυχολόγοι, ψυχοθεραπευτές ἤ κοινωνικοί λειτουργοί νά εὐνοοῦν σάν πρόθεση καί σάν πραγματοποίηση τό χωρισμό τῶν γονέων;

Πολύ παραστατικά καί παιδαγωγικά σέ μιά προσευχή του ὁ Ἐπίσκοπος Ἀχρίδων Νικόλαος προσευχόταν μέ πύρινα δάκρυα στό Χριστό νά φωτίσει τούς ἀντιπαρατιθέμενους συζύγους νά μή χωρίσουν, ἀλλά νά καταλάβουν ὅτι μέ τό νά χωρίζουν τό σύντροφό τους ἀπό τή ζωή τους εἶναι σάν νά κόβουν τήν καρδιά τους στά δύο.

Ἡ παγκοσμιοποιητική "Νέα ἐποχή" διά τῆς "λειτουργικῆς ἀνανεώσεως" ἔχει ὡς πρόδηλο καί ὄχι ἄδολο πόθο τήν ἐξομοίωση τῆς λατρείας μας μέ τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, καί εἰ δυνατόν τήν ἀφομοίωσή της μέ τίς λατρεῖες τῶν ἄλλων Θρησκειῶν. Ὁ Michel Lacroix στό βιβλίο του "New age" ἐκδόσεις Dominos γράφει, ὅτι ἡ σύγχρονη τάση τῆς Νέας Ἐποχῆς δέν εἶναι πόλεμος κατά τῆς Θρησκείας, ἀλλά "ἐπιστροφή στή θρησκεία" ὑπό τόν ὅρον ἀπομακρύνσεως ὅλων τῶν θρησκειῶν ἀπό τά δόγματα. Λέγει χαρακτηριστικά: "Επιστροφή στη θρησκεία, όχι όμως επιστροφή στα δόγματα: η αντι-κουλτούρα διεκδικούσε πλήρη ελευθερία σ' αυτόν τον τομέα, πράγμα που οδηγούσε προς τον εκλεκτισμό. Έτσι, τις περισσότερες φορές, οι γκουρού των ανατολικών φιλοσοφιών, λατρεύονταν από τους οπαδούς της "Jesus Revolution" Οι πιστοί της Jesus Revolution (στην Ευρώπη έφτασε το 1970) ήταν οργανωμένοι σε κοινότητες, όπως οι χίπις, ζούσαν αυστηρή καί ενάρετη ζωή καί επιδίδονταν αδιάκοπα στον προσηλυτισμό των περαστικών από τις πόλεις της Καλιφόρνιας. Τέλος είναι αδύνατον να αποσιωπή-σουμε το ρόλο που έπαιξαν τα ναρκωτικα σ' αυτή την αντικουλ-τούρα. Ήθελαν να εξερευνήσουν οριακές ψυχικές καταστάσεις, να αναπτύξουν τη δημιουργικότητα, να δουν την πραγματικότητα μέσα από καινούριες εμπειρίες. Ένας ἀπό τους πνευματικούς πατέρες του φοιτητικού κινήματος ο Τίμοθι Λίρι (Timothy Leary), προέτρεπε στη χρήση του λυσεργικού οξέως (LSD). Ήταν καθηγητής ψυχολογίας στό Harvard και παρότρυνε τους σπουδαστές του να παίρνουν ναρκωτικά, ως τελετή μύησης που άνοιγε τις πύλες της Θεϊκής αγάπης και των μυστικιστικών καταστάσεων. Πολλοί καλλιτέχνες ζωγράφιζαν κάτω από την επίδραση ενός παραισθησιογόνου, του πεγιότλ (peyotl), πράγμα που οδήγησε σε μία ψυχεδελική τέχνη με πολύχρωμα και φαντασμαγορικά μοτίβα, τα οποία ξαναβρίσκουμε στη σύγχρονη εικονογραφία της Νέας Εποχής. Ας προσθέσουμε πως εκείνη την εποχή "New Age" σήμαινε συχνά "Drug Culture"

Αὐτή ἡ συγκρητιστική ἐπίμονη προοπτική ἐπιχειρεῖται διά τῶν μεικτῶν γάμων. Ὄχι μόνο μέ τούς παπικούς ἀλλά καί μέ τίς πιό πολλές παραφυάδες τῶν προτεσταντῶν.

Οἱ μεικτοί γάμοι στήν πράξη ὁριστικοποιοῦν ὡς ἐπί τό πλεῖστον τό ὅραμα τῆς Νέας συγκρητιστικῆς Ἐποχῆς. Ἐκτός τῶν πολλῶν ἐνδοοικογενειακῶν προβλημάτων ἀμβλύνονται οἱ συνειδήσεις τῶν πιστῶν, χάνουν τή μοναδικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μέσα στή Μία, Ἁγία, Καθολική Ἐκκλησία, τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, καί ἀφομοιώνονται κοσμικά στή νοοτροπία τῆς Πανθρησκείας.

Τά παιδιά τῶν παραπάνω συζύγων ζώντας μέσα σ' αὐτόν τό θρησκευτικό

συγκριτισμό ἤ ἐξομοιώνονται μέ τούς συγκριτιστικά ζῶντες γονεῖς τους ἤ βλέποντας τίς θρησκευτικές ἐνδεχόμενες ἀντιθέσεις καί ἀντιπαραθέσεις, ἀπωθοῦν κάθε θρησκευτικό ἐνδιαφέρον καί αθεοποιοῦνται...ἀχριστοποιοῦνται.

(Πηγή: orthros.eu*)*